

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
Káki Kopyta a Mňouka

Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

X·Y·Z

NAKLADATELSTVÍ

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
čáku Kopyta a Mňouka

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

**NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY
ŽÁKŮ KOPYTA A MŇOUKA**

I.

© Miloslav Švandrlík – dědicové c/o DILIA, 1973
Illustrations © Jiří Winter Neprakta, heir, 1973
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7505-964-2
ISBN e-knihy 978-80-7597-008-4 (1. zveřejnění, 2018)

PŘEDMLUVA

DVA NEZBEDNÍCI OD SÁZAVY

Miloslav Švandrlík (1932–2009) zažil dnes tak populární chvíle u černých baronů, stal se spisovatelem a potkal dvorního ilustrátora a spoluautora vtípů Nopraktu. A když v Československu nastala uvolněnější léta šedesátá, mimo jiné pochopil, že touží při psaní vzpomínat na dětství.

Ne doslova a do puntíku, o to však víc procítěně. Koneckonců potřeboval také vydělávat, žil na volné noze. I nabídl časopisu Pionýr krátkou sci-fi o dvou chlapcích s titulem *Oběť potoka Brumbalce*.

Tato klíčová povídka vyšla v září 1965 a Švandrlík na ni nastěší energicky navázal. Úspěšně. I když na úkor volné fantastiky; stále však zábavně.

Prostřednictvím více než stovky povídek i tří komiksů (*Léčka, Olympiáda v Posázaví, Tondův letní tábor*) měsíc co měsíc tvořil a dál doplňoval Kopytův a Mňoukův svět.

Zničehonic existovalo nikoli jenom malebné posázavské městečko, znal také spolužáky svých hrdinů a mezi nimi svůdnou Jindru Beneckou a zrovna tak zlotřilce jménem Bičiště. Najednou

chápal i třídního učitele Pěničku, kastelána tamního hradu Matěje Štětku (dobrého rádce obou kluků), místního archiváře Erbla, nedovtipného kapitána a detektiva Jaroslava Ošmeru i hajného Vincenta Breburdu.

A právě při pohledu na něj (sám autor prý chtěl být v dětství lesníkem) nemohu nevpomenout na bohatě ilustrovanou chlapeckou knihu učitele Josefa Jahody (1872–1946) *Dva nezbedníci* (1947).

Sice zde přímo nekráčí o „*Kopyta a Mňouka* starší éry“, trochu však ano – a z těch stránek pomyslně vystupuje i onen hajný (byť až moc děsivý). A kdo že při hledání plivníka provádí alotria? Dva kluci.

Zpočátku oba věří v nejrůznější strašidla a některé dotyčné potvory prahnou polapit. Nebo je chtějí aspoň spatřit, ale vyvrbí se to do mnoha malérů. A celou řadou motivů a prvků se Jahodova předposlední kniha (ač místy tak teskná) silně podobá pozdějšímu cyklu s Kopytem a Mňoukem, byť mi pan Švandrlík stroze prozradil, že ji nikdy nečetl. Ale zpět od knihovny do dávných časopisů.

Ty dobré (a mezi nimi se skví londýnský *The Strand Magazine*, odkud do světa vystupovala dobrodružství dvou „přátel od Temže“, Holmese a Watsona) poskytují přispívajícím tvůrcům pokaždé jen vymezený prostor, a tak se i Conan Doyle musil mírnit. A notně. Ani on nesměl psát epepeje.

A Švandrlík? V tísní se opravdu pozná a utužuje umělec a kvalitě „Švandova“ psaní podobné okovy pomohly. Výjimečně jsou jeho povídky o Žácích dokonce o polovinu kratší (a byly pro pozdější knižní vydání propojeny), a ve dvou případech mají pak formu výňatků *Z deníku Kopyta a Mňouka* (*Jak se chovat na starém*

hradě, *Jak se chovat v zoologické zahradě*). Časopis k tomu po nějakou dobu nabízel *Odpovědnu Kopyta a Mňouka*, která navázala na podobnou od Miroslava Horníčka a sama inspirovala Šimkovu rubriku *Pedagog ve výslužbě* v časopise *Mladý svět*. Kopyto s Mňoukem se v Pionýru – dočasně přejmenovaném na Větrník – objevovali deset let, ale pak je zatrhli. Normalizace je dohoni-la a pohltila. „Je toho dost!“ Švandrlík už předtím musel ukončit i kreslený seriál o pravěkých sourozencích *Sekovi a Zule* (v Ohničku) a teď musel najít nové hrdiny. Pomyslně našťestí na pražském Starém Městě potkal Klárku a Filipa a ti dva začali ihned prožívat tucet dalších dobrodružství pod titulem *Sourozenci od Stříbrné želvy* pro ročník Pionýra 1975–1976.

Netrvalo dlouho a taky tady se nezdošní nezbedníci Kopyto s Mňoukem vynořili. Nejprve sourozencům jen korespondenčně radili (*Blázen či zločinný vědec?*), ale předposlední díl se hrne rovnou do Posázaví. Ve dvou letních pokračováních roku 1976 Žáci znovu ožili. Ale ouha. Na zbytek roku osadil autor časopis už jen jejich úhlavním nepřitelem Bičistěm.

I zde se ovšem objevil Mňouk, a navíc autor furiantsky a protimaterialisticky postavil po bok titulního hrdiny fantaskní bytost. Hejkala. Na víc než čtyři pokračování nedošlo. Utrum. Sága skončila po více než jedenácti letech nedobrovolně, a co se povídek týče, i navždy.

Připomeňme tady, že se Švandrlík (který vše smolil dle zvyku do sešitů) i uvnitř cyklu o Žácích občas *dopustil fantaskna*, a díky tomu se dodnes můžeme vrátet k příběhům *Anakonda*, *Pterodaktyl* či *Mnohostěžník Bohouš* (kde titulní oplachtěná loď s nadšenými hrdiny vzlétne). Spisovatel realizoval také další tahy, nicméně teprve po převratu prvně vyšla jeho kopyto-mňoukovská povídka

Sňatkový podvodník, kterou asi původně neschválili s ohledem na mravní bezúhonnost dětí. Kdo ví. Avšak ještě nezletilá Jindra Benecká se tu takřka stane pražskou lehkou ženou.

Labutí písní slavného povídkového cyklu je kratičká próza Žák, který se usmíval z *Magazínu Dikobraz* pro rok 1979, ale jde o pouhou legráčku, v níž se navíc nevyskytuje žák Mňouk. Jak mi Miloslav Švandrlík řekl v rozhovoru pro časopis *Tvar*, bylo mu v Pionýru vytýkáno znevažování učitelského stavu a to, že jeho dva všeteční hrdinové nejsou pionýry. „Přesto přežili dobu svého zrodu asi o padesát let,“ dodal v létě 2005. „Což i ostatní postavy těch příběhů; a tak mám dost práce s jejich ukotvením v současnu.“

Po převratu bylo ovšem možné v cyklu rozmáchnout pokračovat. Ale produkovat „jen“ další a další stručné povídky se Švandrlíkovi nevyplácelo finančně, jak se nechal slyšet. I dal se rovnou do románů. Ten první o Žácích známe pod titulem *Unesli Mňouka, Baskerville!* (1992) a v realitě posléze došlo třeba i na *Dny žáků Kopyta a Mňouka* na holešovickém Světě knihy. Ale 22 nepovídkových svazků už je vlastně jiná pohádka, a ještě začátkem roku 2004 sice Miloslav Švandrlík v rozhovoru pro přílohu *Mladé fronty Dnes* sděloval, že kdysi psával jeden příběh Kopyta a Mňouka „za den jako nic“, zatímco „teď mi to trvá tři dny“, ale asi už mýnil tvorbu povídek „nežákovských“. Skutečně se dal do rozsáhlejších vyprávění, a nakonec mu ani ilustrátor nestačil. My sami však opusťme pragmatickou současnost a vraťme se o půl století zpět. Je jaro 1971 a tvůrce sice doma u kofoly nesedí zakuklen, ale zvuky dne ho ruší. Drnčí telefon, a Mistr proto den co den píše až od jedenácti v noci a končí ve čtyři ráno.

Měl tenkrát odpovědět na otázku, proč ještě neuveřejnil Kopytovy a Mňoukovy fotografie a „tají“ jejich adresy, a tak vysvětlil, že

„ředitelství Čedoku nehodlalo budovat další rekreační zařízení“ v poklidném sázavském městečku, kam by se přece nadšení čtenáři docela jistě hned sjeli. „A učitel Pěnička hrozí trestním postihem, kastelán Štětka probodnutím halapartnou a správce muzea Erbl postřelením jedovatým šípem. Za třetí... Taky já snad mám právo na nějaké to tajemství.“

Jistěže to právo měl a tajemstvím zůstane i to, proč hrdinové cyklu nestárnou.

Protože nemohou! Takovou navrhuji odpověď já. A nezbyvá než od stárnutí abstrahovat.

Úplně. Kopyto s Mňoukem zůstávají aktivní, ale stále stejní. Obdobně jako britský *Jirka, postrach rodiny* z povídek Richmal Cromptonové a zrovna tak věkem nikdy nesešel Steklačův Bořík ve svých lapáliích. Ani on doposud nezešedivěl a nejinak je to u nespočtu dalších figur světové literatury. Už autorsky je jaksi dáno, že dějinami smějí procházet *neměnní*.

A „Postrach rodiny“ se možná narodil už ve dvacátých letech, ale navzdory tomu konal neplechý ještě v čase, kdy paralelně řádili a pátrali v Posázaví dva rozmyslní Žáci. A Bořík?

Jeho *Lapálie* začaly být Ohníčkem uveřejňovány jen pár let po startu *Žáků* a vracejí se dodnes, byť taky zapouštěny do aktuálnějších kulis. Ale nechme už problému nestárnutí. Týká se přece teprve *Žáků* ve vztahu k románům o nich, zatímco veškeré povídky opravdu okupovali jen už zmíněné desetiletí.

I tak vás ovšem napadne, jak mohli ti dva v krátkém období stihnout vše. Veškerých sto a ještě několik dobrodružství. Jak? A tady jsme u podstaty věci. I proto se sní a píše, a teprve zde se dotýkáme autorovy licence. Vždyť ani Rychlé šípy by veškerá svá dobrodružství v reálu zvládnout nestačily.

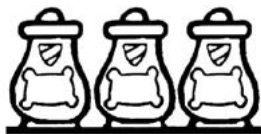
Anebo se snad domníváte, že ano? Počkat! Na jednu věc bych zapomněl. Je až příliš samozřejmá. Zapomněl bych na vazbu povídek s mnoha báječnými Nepraktovými obrázky.

Ostatně, některé díly Kopyta a Mňouka byly určitě vytvořeny hlavně kvůli doprovodným kresbám, tím jsem si jist! Ty ilustrace si dál prohlížíme a hle, v sérii povídek nám ani dnes nechybí *Přepadení malíře Neprakty*. Co si schválně myslíte vy? Zachrání Kopyto a Mňouk ohroženého Jiřího Wintera Nepraktu?

Uslyším-li teď NE, nemohu než oponovat následujícími slovy: „Ach, vy jedna kopyta. Na rozdíl od Švandy byste to pěkně vymňoukla.“

Ivo Fencel

OBĚŤ POTOKA BRUMBALCE

Členové přírodopisného kroužku, žáci Kopyto a Mňouk, se v sobotu odpoledne vydali proti proudu potoka Brumbalce. Téhož Brumbalce, nad jehož vodami žasli vědci celého světa v roce 1936–37. Je známo, že sám slavný americký profesor Archibald Granger napsal tehdy knihu *Tajemný Brumbalec – chlouba střední Evropy*, za kterou měl být poctěn Nobelovou cenou. Nedošlo k tomu pouze proto, že Němci a zejména Japonci se dopustili nekalých intrik proti proslulému americkému vědci.

Avšak sláva Brumbalce nebyla závislá na žádné poctě. Jeho podivuhodné vody udivily profesory z Oxfordu i ze Sorbonny, ale právě tak nad nimi žasli prostí lidé ze všech kontinentů.

Dnes se na to již trochu pozapomnělo, a proto snad bude dobře znovu se zmínit o tom, co tehdy doslova hýbalo světem. Bylo zjištěno, že voda v Brumbalci je bohatá na zvláštní soli a minerály, které způsobují zkamenění rozličných předmětů v neuvěřitelně krátké době. Ponořená dubová větévka či stonek růže se obalily minerály během dvaceti minut a za dvě hodiny vypadaly jako skleněné, přičemž byly ovšem zcela nerozbitné. Totéž se dělo i s jinými předměty. Při vědeckých zkouškách bylo použito rozličných materiálů. Uvedeme jen několik příkladů: jogurt zkameněl za šestnáct minut,

otep slámy za tři čtvrtě hodiny, zatímco bonbony zvané žužů potřebovaly ke zkamenění půl dne. Žádný předmět však neodolal brumbaleckým vodám déle než dvacet čtyři hodiny.

To vše žáci Kopyto a Mňouk věděli, když se rozhodli ke své výpravě. I když fakta o vodě v Brumbalci jsou dostatečně známa široké veřejnosti, věřili, že přijdou na něco nového, co by naši i světovou vědu mohlo zajímat.

Výprava byla vzrušující i proto, že Brumbalec je potok neobyčejně divoký a prodírá se údolím, jehož srázy jsou porostlé neprostupnými křovinami, maliním, ostružiním a trsy žahavých, místy téměř dva metry vysokých kopřiv.

Proto také bylo zřejmé, že mohou být na Brumbalci místa a zákoutí, která ještě nikdo nezná. Aby je prozkoumali, připravili se žáci Kopyto a Mňouk opravdu důkladně. Oblékli si celtové zelené kombinézy a na nohy si obuli holínky. Jelikož po březích Brumbalce nelze postupovat a ve vodě by jim zkameněla obuv, rozhodli se, že budou poskakovat po kamenech, které z potoka vyčnívají. Tím pádem měli ovšem větší možnosti než profesori z Oxfordu, kteří se jakémukoliv poskakování tvrdošijně bránili. Žáci Kopyto a Mňouk však poskakovali rádi, není tedy divu, že jim nebylo zatěžko poskakovat v zájmu vědy. A tak se vydali na cestu, na které mělo dojít k senzačnímu odhalení.

Poskakovali asi dvě hodiny, míjejíce spoustu zajímavých, ba přímo pozoruhodných věcí. Na dně potoka viděli zkamenělé listy, větvičky, ale i žáby a několik ryb. Šlo zřejmě o ryby, které z řeky otrávené fenolem hledaly spásu v Brumbalci, a přepočítaly se. O kus dál našli žáci Kopyto a Mňouk zkamenělou veverka, držící v pracičkách kousek zkamenělé muchomůrky. Nejspíš se opojnou houbou přivedla do nálady, v opojení vrávorala po břehu, uklouz-

la a spadla do potoka. Což se jí stalo osudným. A nyní se oba mladí badatelé dostali do zákrutu, který vypadal obzvláště divoce. Keře a rostliny neobyčejně příšerného vzhledu se nakláněly z břehů nad potok, jako by střežily nějaké strašlivé tajemství a varovaly každého vetřelce před vstupem do těchto míst.

„Tady snad ještě nestanula lidská noha,“ vydechl žák Kopyto.

„A jestli, tak je to už hodně dávno,“ řekl žák Mňouk. „Určitě ne letos. Mám takový dojem, že dneska zažijeme nějaké dobrodružství.“

Prodírali se spleť větví, nezapomínající přitom poskakovat. A když minuli třetí vykotlanou vrbu, šestou dutou olší a devátý svítící pařez, strnuli a zachvěli se děsem. Uprostřed potoka, téměř po pás ve vodě, stál zkamenělý člověk. Urputně zíral před sebe do vody, jako by ještě sledoval vlastní pravici, která jsouc ponořena pod vodou svírala zkamenělý zouvák. Žáci Kopyto a Mňouk vytušili, že se zde odehrála tragédie, s níž je nutno seznámit bezpečnost. Zanechali dalšího bádání a urychleně poskakovali k domovu. Měli plnou hlavu nečekaného nálezu a celou cestu se o něm bavili.

„Možná že je to pravěký člověk,“ mínil žák Kopyto.

„Nejsem si jist,“ řekl žák Mňouk, „jestli pravěcí lidé měli brýle, kravaty a zouváky.“

Za takovýchhle úvah doskákali k rodnému městečku a okamžitě se vydali na stanici Veřejné bezpečnosti. Tam vše sdělili nadporučíkovi Ošmerovi, který je velice pozorně vyslechl.

„To je zajímavý objev, chlapci. Gratuluji vám,“ řekl potom, „neboť zkamenělé pány se zouvákem nenacházíme každý den. Je ovšem nutno zavolat posilu, protože zkamenělý pán váží přinejmenším tolik jako mramorová socha v životní velikosti, a s takovýmto nákladem nehodlám poskakovat potokem.“

Okamžitě začal někam telefonovat a výsledek se brzy dostavil. Za necelou hodinu přiletěl policejní vrtulník, přijal do svých útrob nadporučíka Ošmeru i žáky Kopyta a Mňouka a odletěl proti proudu potoka Brumbalce.

„Veďte nás, chlapci,“ řekl pilot, „já nemám v hledání zkamenělých pánů žádné zkušenosti.“

„Támhle za tou zátočinou to je!“ vykřikl žák Mňouk.

Vrtulník zakroužil nad označeným místem – a skutečně! Pán stál ve vodě přesně tak, jak to chlapci popsali. Vrtulník přistál v koruně jedné vrby a příslušníci záchranné čety zahájili práci. Ovázali zkamenělého pána lany a vtáhli ho na palubu i se zouvákem. Stala se přitom ovšem malá nehoda, neboť pánovi sklouzly do vody brýle. Ty nemohly být pohřešovány. Potopil se pro ně statečný staršina Bouzek, riskuje vlastní zkamenění. Všechno však dobře dopadlo a vrtulník se mohl vydat na zpáteční cestu do městečka.

„Znáte toho pána?“ ptal se chlapců nadporučík Ošmera, ukazuje na muže se zouvákem, „já mám takový dojem, že mi někoho připomíná!“ Ve skutečnosti mu ovšem připomínal pomník Karoliny Světlé, neboť měl přesně tutéž barvu.

„Mně nepřipomíná nikoho,“ řekl žák Kopyto.

„Mně taky ne,“ připojil se žák Mňouk.

Nezbylo, než aby se nadporučík Ošmera dal do důkladného pátrání. Chodil dům od domu po městečku a okolí a ptal se, jestli se neztratil někdo se zouvákem. Dozvěděl se, že pouze v obci Šlohánky zmizely tři slepice, avšak bez zouváku. Zdálo se, že bezpečnost je v koncích. Když však bylo nejhůř, přispěchali znovu na pomoc žáci Kopyto a Mňouk. Navštívili nadporučíka a poradili mu, aby muže se zouvákem vystavil na náměstí vedle kašny. Třeba ho někdo z občanů pozná.

„To nejde,“ bránil se Ošmera, „nemohu přece mrtvolu postavit na veřejné prostranství! Co by tomu řekli cizinci?“

„Mohli bychom tvrdit, že je to obrozenecký básník Květoslav Lesklolunný,“ řekl žák Mňouk, „ten se přece u nás narodil.“

„Dobrá,“ souhlasil nadporučík, „ale abych byl z obliga, udělejte mi cedulku s jeho hodnocením, kterou mu pověsíme na prsa.“

Neuplynulo ani půl dne a muž se zouvákem stál uprostřed náměstí. Na prsou se mu skvěla tato cedulka:

KVĚTOSLAV LESKLOLUNNÝ,

narozen 8. III. 1789 zde,

zemřel 6. VI. 1838 tamtéž.

Význačný básník a bojovník proti kléru.

Lidé měli radost z nového pomníku a říkali, že by se nemělo zapomínat ani na malíře Vratislava Žahourka, který byl tak srostlý s tímto krajem, že zemřel mlád na uštknutí místní zmije.

I cizinci si Květoslava Lesklolunného se zájmem prohlíželi a byli spokojeni. Pouze jistý Francouz prohlásil, že nechápe, proč se obrozeneckých básníků využívá k propagaci zouváků. Opodál stál opřen o kašnu nadporučík Ošmera a dával pozor, jestli muže se zouvákem někdo z občanů přece jen nepozná. A jelikož trpělivost přináší růže, dočkal se.

V neděli odpoledne, krátce po půl čtvrté, se u pomníku zastavil starý šedivý muž.

„Ale můj bože,“ vykřikl, „to přece není Květoslav Lesklolunný! To je, nemohu se mýlit, kolega Pyšvejc!“

„Račte se mnou,“ řekl mu nadporučík Ošmera, „zdá se, že budete moci vydat důležité svědectví.“ A vedl šedovlasého muže na stanici. Tam se dozvěděl tu otřesnou pravdu.

„Jsem profesor přírodopisu Brabouk,“ řekl mu šedivý muž, „dnes již ovšem v důchodu. V listopadu mi bude dvaasedmdesát. Na zdejším gymnasiu jsem učil od roku 1933, stejně jako

kolega Pyšvejc, který byl matematik. Žáci ho neměli rádi a my profesori, přiznám se, rovněž ne. Byl to zlý, urputný člověk, který neznal nic jiného než matematiku. Mne, myslím, obzvláště neměl v lásce. Proto ho velice ranilo, když jsem v roce 1936 objevil tajemství potoka Brumbalce, o nějž se záhy začal zajímat celý svět. Prohlašoval, že to je humbuk, že se podvodem snažím udělat kariéru a že jediná nesporná věda je matematika. Chtěl jsem ho přesvědčit. Ukazoval jsem mu nádherně zkamenělou růži, mával jsem mu před nosem zkamenělou utěrkou, ale marně. Opopvržlivě se usmíval a říkal, že bůhvíkdě jsem to sebral. A že si takové věci dokáže sehnat taky. Když se ovšem do našeho městečka dostavil osobně sám pan profesor Granger, když přijeli slovatní páni z Oxfordu a ze Sorbonny, to už jenom chodil, bouchal dveřmi a skřípal zuby. Jednou jsem ho slyšel, jak si sám pro sebe huhlá: „To bych rád věděl, jak to ten zatracený přírodopisec dělá! To je eskamotér, a ne vědec! Ano, ano, je to docela obyčejný manipulátor a pouťový kouzelník! Zatímco jiní tahají z cylindru králíky, on tahá z Brumbalce zkamenělé růže! Ale já na ten podvod přijdu. To budou koukat pánové učenci, až toho taškáře odhalím! Úplně ho ve městě i na celém světě znemožním!“

Kolega Pyšvejc byl zcela prosycen zlobou. Mně to ovšem tehdy příliš nevadilo, neboť jsem byl obklopen spoustou nových přátel z vědeckého světa. Ani mě nijak zvlášť nepřekvapilo, když kolega Pyšvejc jednoho dne zmizel. Domníval jsem se, že nemohl unést svou závist a bez rozloučení se odstěhoval do jiného kraje. Nikomu se zde po něm nestýskalo a já jsem si na něho vzpomněl zřídka. Teprve dnes jsem se s ním setkal po téměř třiceti letech, ale to už jsem s ním nemohl mluvit.“

Po slovech profesora Brabouka bylo nadporučíkovi vše jasné. Mohl přistoupit k rekonstrukci činu.

Profesor Pyšvejc přibližně počátkem roku 1936 vydal se proti proudu Brumbalce, aby vyvrátil tvrzení přírodopisců. Vstoupil do vody a ponořil do ní zouvák, aby se přesvědčil, jestli a za jak dlouho zkamení. Se zouvákem však začaly profesorovi kamenět i boty, ponožky a kalhoty. Profesor chtěl opustit potok, ale to již nebylo možné, neboť těžká obuv a oděv ho táhly ke dnu. Postupně byl obalován solemi a minerály, až zkameněl celý, včetně zouváku. Zůstal trčet v potoce, jak ho žáci Kopyto a Mňouk našli, když se vydali na svou dobrodružnou pouť.

Po tomto zjištění byl matematik Pyšvejc převezen do městského muzea, kde stojí dodnes vedle husitských sudlic. Na jeho místě na náměstí byl vztyčen skutečný pomník Květoslava Lesklolunného a jménem malíře Vratislava Žahourka byly nazvány alespoň městské sady. Žáci Kopyto a Mňouk byli veřejně pochváleni ředitelem školy, předsedou rodičovského sdružení a velitelem požárníků. Taktéž obdrželi každý po hodnotné knize. Na závěr slavnosti řekl ředitel Palec mimo jiné:

„Tento případ budiž pro nás výstrahou i poučením! Ztratí-li se někdy učitel nebo profesor, ať už se zouvákem, či bez něho, hledejme ho hned, a ne až po třiceti letech!“

